

»UNESCO PROJEKT: Stara igr(ač)a za novo veselje«

V skrbi za naš planet smo se prvošolci aktivno lotili reševanja problematike pretiranega onesnaževanja našega planeta, ki nastane zaradi prekomerne potrošnje. Učenci so se strinjali, da je prijetnejše živeti v čistem, zdravem in prijaznem okolju. Spraševali smo se, kaj lahko naredimo, da je odpadkov vse manj? Otroci so se zavedali, da najmanj, kar lahko naredijo je, da smeti odvržejo v koš.

Spraševali smo se tudi, kam gredo kupi odpadkov, ki nastajajo vsak dan? Ogledali smo si avdio-video posnetek in se pogovorili o onesnaženosti našega planeta Zemlja. V sodelovanju z *Javnim podjetjem Okolje Piran* smo se učili pravilnega ločevanja odpadkov.

Učence sem vprašala, katerih predmetov imajo oni doma največ, ki jih ne uporabljajo več. Učenci so naštevali oblačila, obutev in knjige. Pogovorili smo se o tem, kam dajo oblačila, ko jih prerastejo? Kaj naredijo z obutvijo, ko jo prerastejo?

Na vprašanje, katerih predmetov imajo oni doma največ, ki jih ne uporabljajo več, smo hitro dobili odgovor, da imajo doma veliko igrač.

Stekel je pogovor o igračah. Seveda so se vsi veselili, da jih bo kmalu obiskal Božiček in Dedek Mraz in jim prinesel novih igrač.

- Zakaj imajo otroci radi igrače?
- Kje otroci dobijo igrače?
- Kje jih imajo pospravljene?
- Kako skrbijo zanje?
- Komu dovolijo, da se igra z njihovimi igračami?

Učencem sem povedala, da imajo nekateri otroci na svetu malo igrač oz. samo take igrače, ki si jih naredijo sami. Vendar je na svetu tudi veliko otrok, ki pa ima ogromno igrač. Med njimi so lahko tudi take, s katerimi se ne igrajo več. Učence sem spodbudila, da so razmislili in naštevali vzroke, zakaj se ne igrajo več z nekaterimi igračami, ki jih imajo doma.

Učenci so ugotovili, da imajo doma veliko takih igrač, s katerimi se ne igrajo več, ker jim niso preveč všeč. Predlagali so, da vsak prinese v šolo eno izmed svojih starih igrač, s katerimi se ne igra več, čeprav so igrače še uporabne in tako damo igrački še eno priložnost. Stara igrača lahko drugemu otroku prinese veliko novega veselja.

V mesecu decembru je vsak učenec med svojimi igračkami poiskal eno svojo staro igračo, ki je bila še dobro ohranjena in čista in taka, katere bi bil vesel tako deček kot deklica.

V času pred božično-novoletnimi počitnicami so učenci pričeli prinašati v šolo igrače zavite v darilo.

In v naslednjih dneh se je pod našo smrečico v razredu pojavilo kar nekaj različnih daril.

Vsak dan so bili učenci v večjem pričakovanju. Zanimalo jih je, kaj se skriva v lepo zavitih paketih in težko so dočakali dan, ko smo končno izpeljali srečelov.

Darilca smo oštevilčili in vsak učenec je povlekel iz vrečke listek s številko. V kolikor bi učenec povlekel listek s številko, ki je bila na njegovem darilu, bi izžrebal drugo številko.

No, in žrebanje se je končno začelo ... veliko veselja in pričakovanja ...

Učenci so drug za drugim izžrebali številke in odpirali vsak svoje novo darilo.

Nekateri so zelo pazljivo odvijali svoje paketke, nekateri pa zelo hitro.

Nekaterim je bilo najbolj všeč pričakovanje pred odpiranjem. Nekateri so bili svojih daril bolj veseli, nekateri manj.

Sami so predlagali, da če kdo ne bo zadovoljen s svojo igračo, jo lahko zamenja s sošolcem ali sošolko.

Po odpiranju daril je sledilo vprašanje, ali smo vsi zadovoljni s svojo »novo« igračo.

In vsi so bili zadovoljni, s tem, kar so dobili.

Zbrani vtisi učencev ob zaključku projekta:

- »Moj novi pliško mi je zelo všeč.« (Jakob Pranjić)

- »Všeč mi je bilo, ker sem dobila kar nekaj iger, s katerimi se bom lahko igrala še z drugimi učenci.« (Sofia Arsić)
- »Zadovoljen sem z novim zvezkom in tudi s temi pištolami. V podaljšanem bivanju, se bomo lahko igrali zunaj na šolskem dvorišču.« (Evan Bajec Hodžić)
- »Knjiga o živalih mi je zelo všeč.« (Aja Džabiri)
- »Komaj čakam, da sestavim tega jelenčka Rudolfa.« (Martina Sandeva)
- »Učiteljica tudi drugo leto bomo izpeljali tako,... full je bilo dobro.« (Uroš Pavlič)

Razredničarka Senja Rojc Križman